

λάβψη τῶν ματιῶν της, ἀπὸ τὸ μικρὸ της στοματάκι πὺν μοιάζει ἀνοιξιὰτικο μπουμπούκι, ἀπὸ τίς χρυσαφένιες τούφες τῶν μαλλιών της, πὺν χαρούμενα παγνιδίζουν μὲ τίς φωτοσκιάσεις το μετώπου της. Καὶ τὴν ἄφησε νὰ νιώσει πὺς εἶναι κι αὐτὸς ἕνας θαυμαστής της, ἴσως ὁ θερμότερος. Ἐκείνη τοῦδωσε τὸ χέρι μ' εὐχαρίστηση, κι αὐτὸς ἀπόδωσε κεῖ ἕνα ἀπαλὸ κι ἀτέλειωτο φίλημα. Τὰ μάτια της ἀνήσυχτα προσπαθοῦσαν νὰ συλλάβουνε κάτι ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ ἱσπότη πὺν χρυβόταν κάτω ἀπὸ τὸ μυστήριον τῆς μάσκας, μ' ἀνώφελα, καὶ τὴν καρδιά της πίεζε μὴ ἀμίλητη ἀγωνία, ἀπὸ κείνες πὺν ἐρμηνεύονται καλῆτερα σ' ἕνα εὐγλωττο τῶν ματιῶν ἐρώτημα.

Σὰν ἀπὸ μὴ ἀκατανίκητη δύναμι πρὸςωμένον, δρέθηκαν στὸ γενικὸ στρόβιλον τῶν ζευγαριῶν καὶ ξεχάστηκαν ἐκεῖ, λιχνίζόμενοι στῶν ἤχων τὰ μηνύματα. Κι ὅσο χόρευαν, κι ὅσο στροβιλίζαν, ἕνα ἀόρατο χέρι διάγραφε πᾶνον ἀπ' τὸ κεφάλι τοὺς κύκλους φωτερῶς, καὶ τοὺς ὀάντιζε μὲ ροδόφυλλα λευκά, αἰθέρια σὰν τῆς αὔρας τὰ φιλήματα, πὺν ἀπάλαιαν τὸν ἄγερν γύρω τοὺς καὶ μιλοῦσανε γιὰ κάποιες μακρινές χρῶμας στὴ χώρα τοῦ Ὀνείρου. Καὶ μὲς στὴ ζάλη τοῦ Ἄγνωστο οἱ ἀναπνοές τοὺς ἔκριναν τὸ ἄρωμα τῆς νύχτης τοὺς.

Ἔπειρ' ἀπὸ πολλὴν ὥρα, πὺν τὰ μάτια της τὸν ἀνέβητοῦσαν ἀνεπτόμωνα στὸ ἀληθινὸν. τὸν εἶδε ξαφνικὰ σ' ἕνα θεωρεῖο μέσα, σ' ἕνα ὑποκείμεν ἀπὸ δημοφῆς φωτερὰ φανταχτερές, καὶ τῆς φάνηκε πὺς τοὺς μιλοῦσε γι αὐτὴν, δείχνοντάς τοὺς μ' ἐπιμονὴ τὴν τριανταφυλλένια κάτω κολομπίνα. Καὶ καθὼς κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα μάτσο μενεξέδες, ἀπὸ τὸ φίλησε κοιτάζοντά την, τῆς τὸ πέταξε μὲ ὀρμὴ στὸ στήθος της ἀπάνω. Τ' ἄρπαξε μὲ τρελὴ χαρὰ καὶ τὸ κάρφωσε στὴν καρδιά της, ἀπὸ στρογγυλὰ τὸ κοίταξε, κ' ἐνίωσε νανοίγεται μὲς στὴν ψυχὴ της ἕνα μαγικὸ θεόρυτο περβόλι, σὰν αὐτὰ πὺν λέν τὰ παραμύθια, κ' εἶδε θαμπωμένη ἀπὸ εὐτυχία ἕνα ροδόλευκον μεταξωτὸ ζευγάρι νὰ χάνεται ἀγκυλιωμένο πίσω ἀπὸ κάποια μυστοπάγια ἀντισμένα.

Ἦταν ὀνειρο... γιὰ τὴν μόλις ξύπνησε, ἐκείνος εἶχε φύγει, χάθηκε, πλίνθοντας μαζί του, ἢ ἀκολουθώντας, ποῖος ξαίρει πὺν, τίς ὥραις τοῦ θεωρεῖου μὲ τίς φανταχτερές χτενιστές πὺν εἶτανε ἑωτικά ντιμένες. Ἄλλη μὴ φορὰ κοίταξε παντοῦ, μὰ πονηρὰ δὲν εἶτανε κείνος!

Κι ὅλα γύρω ἐρήμωσαν, κι ὅλα γύρω παγώσανε... Μόλις ἄρχισε νανοίγει ἕνας παράδεισος, πίσω ἀπὸ ἕνα ἄγνωστο μυστήριον. μὴν ἄχαρη μοῖρα μὲ φόρεμα ἀποκριῶς, ἔκλεισε τίς θύρας του διαστεγὰ καὶ χαϊρέκακα.

Κ' οἱ μαρμαίμενοι μενεξέδες νοσταλγικὰ σκίψανε τὸ κεφάλι τοὺς καὶ σιγνὰ, μὲ φόβον, μολογᾶνε τὴν ἀνθρώπινη ἀτυχία, πὺν ἡ μάσκα δημιούργησε, καὶ θὰ θελαν, καθὼς σιγότερα κρυφομιλοῦν, νὰ ζοῦσαν καὶ νὰ πέθαιναν σὲ χώρες ἄγνωστες κι ἀληθινές, πὺν δὲν ἱπάρχουν μᾶσες κι οὔτε ἀνθρώποι νὰ τίς φοροῦνε. Ὅσο εἶν' ἀμίλητος, τόσο βαθὺς κι ὁ πόνος τοὺς. Μὰ καθοῦνται κεῖ πὺν τοὺς κάρφωσε, ποῖος ξαίρει ποῖα κακάβωλη μοῖρα, στὸ στήθος τῆς ριχμένης στὴν πολυθρόνα κολομπίνας, καὶ στοῖκα περμμένου τὴ στιγ-

μὴ τῆς καταδίκης, πὺν θὰ ποδοπατηθοῦνε στὸ δρόμον, δταν πὰ κάθε τοὺς ἄρωμα θάνα ξεψυχισμένο.

Καὶ τὰ πυκνὰ δλέφαρα ἐκείνης κοιτάζοντας στὸ κενὸ, θυδίζουνται ὕστερ' ἀπὸ τοῦ Ὀνείρου τὸ πέλαιον, σὲ μὴς ἀμίλητης λύπης τὸ τραγικὸ μυστήριον! Κι ὅλα γύρω της σωπαίνουν, καὶ μὲς' ἀπὸ τὰ κατεδασμένα παραπετάσματα ἡ μέρα χαϊδευτικὰ μαλακῶνει τοὺς ὀδινον τόνους τῆς μεταξωτῆς πονεμένης κολομπίνας, πὺν παρακολουθεῖ σκεπτικὴ τὸ φευγαλέον ὄρωμα τοῦ λευκοῦ ὀνειρεμένου περρῶτου....

Κρεμασμένη πάντα στὸ πόμονο τῆς πόρτας ἡ μικρὴ δελουδένια μάσκα, εἰρωνικὰ χαμογελαῖ κάτω ἀπὸ τὰ δειανὰ μάτια της...

22.2.921

ΑΘΗΝΑ Α. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΝΟΣ

Ἀθήνα 26 Ἀπριλίου 1921

Ἀγαπητέ μου Νουμά,

Πληροφόρησε, παρακαλῶ, τὸν ἀξιόλογο συνεργάτη σου Γιάννη Καραγιάννη, πὺς δὲ σκέφτηκα ποτὲ νὰποκηρέξω παλιὰ λόγια μου. Μήτ' κ' ἔχω πάλε φόβον νὰλλάξω, σὲ μελλοῦμενες ὥρες, τὰ σημερινὰ. Ἐπειὶ εἶχα πάντα τὴν εὐτυχία νὰ θυμῶμαι πὺς ὁ θεὸς μᾶς ζωντανέψ' τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν προή του. Βεβαίως λοιπὸν τὸ φίλον σου, πὺς δ,τι γράφω, ὅποιε κι ἂν ἴδωρα, ἵὸ γέννησε, ἄμεσα εἶτε ἔμμεσα, ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὸν ἀνθρώπον καὶ γιὰ τὴν ἀνθρώπινη τύχη. Θὰ τὸ νοιώθει αὐτὸ σίγουρα κι ὁ ἴδιος. Ἀλλ'ὼς δὲν μποροῦσε νὰδινε τόσο σημασία στὰ παλιὰ μου ἐκείνα γραφίματα. Ἔτσι, δικαίωμα του πὰ νὰ τὰρέσει καλύτερα δ,τι σκέφτηκα δεκογτὸ χρονῶν παιδί, παρὰ δ,τι νοιώθω τριανταδὺ χρονῶν ἄντρας. Μονάχα ἂς μὴν ξεγνῶ, πὺς κι ὁ ἄντρας ἀπ' τὸ παιδί ἐκεῖνο πλάστηκε. Τοῦ τὸ θυμίζω, γιὰ τὸν ἡξερε νὰ διαδᾶζει κι δ,τι γράφω σήμερα, δὴ τὸδλεπε μόνος του.

Γιὰ τὴ δική σου σημείωση — ὄχι! δὲ χολιάζω. Σὲ ξέρω ἱμιο. Μὰ σ' ἄρεσει σιγνὰ νὰ χωρατεῖς. Ἀγῶς ἄλλη σέση. Γιὰ τὸ γοῦστο μόνον. Δὲν πειράζει λοιπὸν. Χωράτενε. Ἀπὸ χωρατὰ παίρνω,

Συμπάθα με πὺν περιαντολόγησα. Μὰ ὀλοτελα δικὸ μου γταίξιμον δὲν εἶναι. Μποροῦσε ἕνας ἀγῶνας ἄμα ὁ πόθος τῆς ἀλήθειας τὸν κενῶ, νὰ στέκεται σὲ ἐπίπεδο ἀνηλότερο. Ὅχι νὰ σὲ κάνει νὰ σιγαίνεσαι τὴν ἀπολογία σου, ἄμα σὲ καλεῖ νὰπολογηθεῖς. Καὶ νὰπολογηθεῖς γιὰ τὴν ἑπείδῃ, ὅποιε ἀπὸ καιροῦς καὶ χρόνια, δὲν ἀκολουθεῖς τίς πρώτες σέσης πὺν ἔπαιες, νὰ ἀγῶς μῆνες, σὴν ποσογνοῦσάσες μὲ τὸ σοσιαλισμὸ, σὲ ἡλικία δεκογτὸ χρονῶν!

Μὲ φιλικὸ χαῖρετισμὸν

ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

ΣΗΜ. τοῦ ΝΟΥΜΑ. — Ὡστόσο ξεχνᾶει ὁ ἀγαπητὸς Φῶτος πὺς τότε, πὺν εἶτανε δεκογτὸ χρονῶν, εἶχε τὴν ἀπαίτηση νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε ἐμεῖς πὺν εἶχαμε, φεῦ! περάσει τότε τὰ τριανταδὺ ὀ. Καὶ μᾶς κάκιζε μάλιστα πὺν δὲν τὸν ἀκολουθοῦσαμε στὰ σοσιαλιστικά του σπῆρ.